

- Και ό,τι ζητήσουμε, θα το έχουμε; Ναι, φτάνει να τα ζητήσετε την ώρα που τα επουράνια είναι ανοιχτά... Και αρχίζει ο πρώτος, ο Ανδρέας: Εγώ θα ζητήσω από τον Θεό υγείαν και χαράν...

Εγώ λέγει ο Μιχάλης, θα ζητήσω, ο Θεός να έχει καλά τους γονείς μου.

Εγώ λέγει κι ο Γιάγκος ο μικρότερος θα ζητήσω: Θεέ μου.. φούρνους τζια φουρνούδκια, ο φούρνος μου γεμάτος ζαχαροκουλουρούδκια...

- Καληνυχτήσαμε τους γειτόνους, φιλήσαμε ένας-ένας το χέρι της μητέρας

μας, της νούνας μας της Χαριτίνης, μας έδωσαν την ευχήν τους και με τη σειρά ανεβήκαμε κι οι τρεις μας πάνω στο δώμα όπου ξαπλώσαμε στο πλατύ κρεβάτι, που μας περίμενε, όπως και τες άλλες νύχτες... Τα μάτια μας τέσσερα, παρακολουθούμε τα αστέρια, που λάμπουν. Άλλα σχίζουν τον ουρανό και πάνε άλλα δεξιά, άλλα αριστερά...

Ξυπνούμε το πρωί, και κατεβαίνουμε κατά σειρά, με τα μάτια γουρλωμένα... χάσαμε...γιατί ποκοιμηθήκαμε κι οι τρεις μας... άλλη χρονιά θα πεισματώσουμε, όσο μπορούμε ... να ξαγρυπνήσουμε.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ ΡΗΓΑΙΝΑΣ

Κυθρέα μυριολούλουδη
στα γιασεμιά πνιγμένη,
το γάργαρό σου το νερό
κρατείς σαν πρώτα καθαρό,
ή μήπως και η Ρήγαινα
που το βουνό ορίζει
αφήνει πια το δάκρυ της
πικρό, καυτό να τρέχει,
κατηφορίζει το βουνό
και στην πηγή σου φτάνει
και σου θολώνει το νερό;
Αλήθεια πως σου στέρεψε
στα σπλάχνα μέσα η βρύση
και δε μπορείς πια με νερό
τον κάμπο να δροσίσεις;
Γι' αυτό λυπάσαι και πονάς;
Χωριό μου, μη βαρυγκομάς.
Στρατεύτηκε η προσφυγιά
μες στην πικρή της Ξενητιά
και χύνει μαύρα δάκρυα
για να σου συντηρήσει
τη χρυσοφόρο βρύση,
όσο να φτάσει ο καιρός
κοντά σου να γυρίσει.

Γεώργιος Π. Κοκής